

X.

Betænkning

over

Udkast til Lov om Vederlag til de forrige Bestdere af Ufrie i de danske Bestdelsler i Vestindien.

(Afgiven af det af Folkethinget nedsatte Udvalg den 9de Juli 1853.)

Som det fremgaaer af det meddeelte Bilag A (Pag. 25 ff.), havde den danske Regjering, der ved Reglementet af 3die Februar 1755 havde søgt at mægde mellem Christendommens menneskekærlige Bud og Giendomsrettens strenge Fordringer, allerede i 1792 bestæftiget sig med Tanken om en fremtidig Ophævelse af Neger-slaveriet paa de danske Der i Vestindien.

Denne Tanke erholdt, efterat England havde tilfagt Slavenegrene i sine Colonier Emancipation, et bestemt Udtryk i den danske Gouverneurs Forslag til en fremadskridende Emancipation (Pag. 28) og i det derved bevirkede Rescript af 22de Novbr. 1834 samt Forordningen af 1ste Mai 1840.

Regjeringens i Rescriptet af 1ste Mai 1840 (Pag. 29) indeholdte Forslag til en videre Udvikling af en saadan succesfuld Emancipation ved partielle Frigivelser bleve imidlertid kun vedtagne paa St. Jan, hvortilmod Planterne paa St. Croix meget bestemt udtalte sig derimod, idet saavel Majoriteten som Minoriteten paastod, at, saafremt frit Arbejde nogensteds skulde kunne bringes til Anvendelse ved Sukkerdyrking, kunde det alene skee gjennem almindelig Emancipation, hvorfor navnlig Minoriteten anholdt om, at,

hvis Emancipation skulde finde Sted, denne til sin Tid maatte indtræde som en almindelig Foranstaltning, og de Bestemmelser, der for Tiden forventedes, udtrykkeligt tillægges Oysdighed for en vis Tid, der ei syntes at turde være kortere end 15 Aar.

Efterat frasaldt Regjeringen de paatænkte Forslag til Udvidelse af de Ufries Afgang til Selverhverv, for derved at kunne fritjøre sig (Pag. 31), og indskrænket sig ved Rescriptet af 18de Februar 1843 væsentligst til Omsorg for deres aandelige Vel.

Efterat Sagen saaledes — skjøndt under Bibehold af de tidligere givne Bestemmelser om Ret til Fritjøbelse og under en følelig facilt Aftagen af Slavebefolkningen —, som legislativt Spørgsmaal var bleven indskrænket til udelukkende at dreie sig om almindelig Emancipation, blev den i denne Skikkelse i 1846 atter sat i Bevægelse ved indgivne Andragender fra de danske Provindsstaaender.

Det sees nu af de Acter, der have været Udvalget forelagte, at den daværende Generalgouverneur, foranlediget dels af det Indtryk, som Sagens Behandling i Danmark havde fremkaldt i Colonierne, dels af Kongens oftere yttrede Ansættelse om Emancipationsagens